

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten.

Formanden: Jeg gentager, hvad jeg sagde i Gaar, at der fra min Side ikke er noget i Vejen for at inddrage de følgende Sager paa Dagsordenen under Behandlingen af denne Sag.

Forhandlingen genoptoges.

Hey: Den højtærede Finansminister havde sikkert Ret, naar han i Gaar sagde, at man fra alle Sider er enig om det ønskelige i at skaffe en bedre Balance i Stats-husholdningen. Ja, den højtærede Minister kunde vel ogsaa have tilføjet, at man er enig om at ønske en Balance, der ikke alene tilvejebringer det rette Forhold mellem Indtægter og Udgifter, men som ogsaa sætter Statens Kassebeholdning og Reservebeholdning i en saadan Stand, at de til enhver Tid kunne svare til deres Opgave, det vil sige være virkelig likvide og disponible med kortest muligt Varsel. Men dermed hører desværre, har jeg Indtrykket af, Enigheden op.

Med grumme ringe Begejstring vedtog vi her i sidste Samling forskellige Indtægts- og Skattelove, og uden nogen større Glæde se vi komme fra det andet Ting Regeringsforslag om nye Skatter og Afgifter, vedtagne i det andet Ting med et ikke overvættets Flertal og endda med forskellige Reservationer af nogle af de Medlemmer, der have stemt for dem. Kun den haardeste Nødvendighed, tror jeg, vil være i Stand til at bringe Forhandlingerne i en saadan Gænge, at der kommer et Resultat ud af denne Sag, der kan betegnes som blot nogenlunde tilfredsstillende. Den haardeste Nødvendighed, siger jeg, og der vil ganske sikkert ogsaa kræves Resignation fra alle Sider for at naa blot et saadant Resultat. Mine Meningsfæller og jeg ere rede til at medvirke til Opnaaelsen af et tilfredsstillende Resultat. Vi ere villige til at arbejde paa det Grundlag, som bydes i de Forslag, der nu ere komne op fra det andet Ting, men vi maa aabent og ganske uforbeholdent sige, at vi maa holde paa ganske væsentlige Forandringer i disse Forslag, for at vi skulle kunne stemme for dem. Vi ville vise megen Imødekommen, men maa ogsaa kræve, at der fra Folketingets og Regeringens Side virkelig vises Imødekommen. I saa Henseende

synes jeg, det er et lidet beroligende Tegn, at en af Regeringspartiets Ordførere i det andet Ting ved Afslutningen af første Behandling der ret stærkt fremhævede, at disse Forslag maatte tages i alt væsentligt, som de vare; kun mindre væsentlige Ændringer vilde man kunne gaa med til. Det forekommer mig ogsaa — og jeg vil sige: desværre —, at den højtærede Finansminister her i Salen i Gaar noget — jeg tør ikke sige: for stærkt, men i alle Tilfælde noget — stærkt understregede, at det, vi se her for os, er ikke paa nogen Maade ensbetydende med Folketingets Ønsker i denne Sag. Ikke des mindre nærer jeg det Haab, at den højtærede Minister vil kunne mægle mellem de modstaaende Opfattelser, mægle saaledes, at man finder de Udveje, vi virkelig ønske, her maa findes. Thi det tør man vel nok sige, at Afgørelsen af disse Spørgsmaal her, altsaa korteligt udtrykt Finansernes forbedrede Stilling, er intet mindre end en Velfærdssag for Landet. Vor Kredit i Udlandet, den Kredit, vi desværre i den allernærmeste Tid blive nødte til yderligere at anspænde endog ret stærkt, vil ikke svare til, hvad den skal, dersom ikke Statskassens Indtægter forøges eller dens Udgifter nedsættes, og til det sidste turde Udsigten vel være ringere end til det første. Denne Sandhed maa man sikkert se i Øjnene, og gør man det, tror jeg, man maa erkende, at det vil være uforsvarligt i denne Sag at indtage et skarpt udtalt Folketingsstandpunkt, ligesom jeg ogsaa vil sige, at dersom man her i dette Ting fastholdt gamle Standpunkter alt for bestemt, vilde det være uforsvarligt. Der maa en redebon og villig Forhandling til for at bringe noget ud af dette, og man maa tage Sagen som den Realitet, den er, og ikke i nogen Maade gøre den mere politisk, end den er. Det er en Realitet, at vi trænge til Penge; at vi i det hele taget skulle have vore Finansier i Orden, er virkelig en Realitet. Hvis man ser paa den Sag, som jeg ser paa den, hvis man anerkender Nødvendigheden af, hvad jeg her har sagt, tror jeg, vi maa kunne naa frem, og i alle Tilfælde gentager jeg, at mine Meningsfæller og jeg, saa vidt det staar i vor Magt, ville bidrage vort til at naa en tilfredsstillende Ordning og bringe os til Maalet.

Naar jeg derefter vil tillade mig at se paa de enkelte Forslag, som foreligge, vil jeg begynde med at tale om Indkomst- og Formueskatten. Jeg vil begynde med den, fordi den stærke Forøgelse af denne Skat vel nok her i Tinget bliver den væsentlig-